

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 214

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΟΛΑΙ ΑΕ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΟΥΤΗΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 80.— Εξμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 50.— Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 4.— Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της αλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ή λέξις δι' άλλους. Διά ποιήματα
και εμπορικας καταχωρήσεις ιδιαίτεροι συμφωνιαί.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

Τή μάσκα θά σηκώσω
κι' έλα θά σᾶς τὰ δώσω...

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Η Έλλη Μελάνη, χήρα 28 ετών, ώραία...

Δέν άντ'άλλη παύει την ώρα του χορού...

Και όταν ήρθα ή ώρα να φύγω η Έλλη...

Αυτή η περιπέτεια την έταράξε πολύ την Έλλη...

Ποιά όμως ή έκπληξη της όταν κατά τις δώδεκα...

Ποιά όμως ή έκπληξη της όταν κατά τις δώδεκα...

Η Έλλη άμμεσα ένοιωσε ότι πρόκειται περί του...

Παρουσιάσθη λοιπόν στο σαλόνι και του είλε:

— Εζήτησα την αδελφή μου, κύριε, αλλά έπειδή...

— Ο κ. Αρχοντάκης τ'έκοιτα, διότι αυτή ή...

— Πράγματι, κυρία, αλλά ή θείος μου είλε κυρία...

— Πιστεύατέ με, κυρία, ότι μου έκαμε τόσον...

— Ω, κύριε, βράσω ότι βιάζεστε πολύ! Η αδελφή μου...

— Οι προσπάθειές να τής αλλάξω γνώμη...

— Είλε σηκωθεί, με τ'όφρος έπιστομον, ειλκρινούς...

— Τι έχετε, κυρία; τής είλε.

— Αι, κύριε, αυτό που έκάματε είλε άσχημο...

— Και τότε, κυρία; τής είλε.

— Ναι, κύριε, είμαι έγω τ'ό χθισινόν...

— Αι, κύριε, αυτό που έκάματε είλε άσχημο...

— Α, έτσι εξηγείται το πράγμα! Έκαμα μείνος...

— Μετ' άλλων τ'ό διαβάσατε στην έφημερίδα:

— Νικόλαος 'Αρχοντάκης — Έλλη Μελάνη...

— Ας τούς εύχηθώμεν από τώρα βίον εύτυχόν.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΘΑΜΠΟΡΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

Πολλές φορές στο δελινό το μυσική την ώρα...

Τα στίγματα είναι κλειστά κι είναι παλιά...

— Έτσι είναι. Κι άλλα τάχω δει — θαροφ — οτ'ά μαύρα...

— Α! Καθός μπαίνω σ'ι άχαρα τ'ά βραδυάστα...

— Σβόνεται άγάλη ολότεια. Κι ή χώρα ή θαμπορμένη...

ΣΟΝΕΤΟ

Σε ραγόν, δέν προσμένο ν' άνθισ' ή άμυδαλί,

Κι' άς έχουμε χαιμόνα, έγω σούζω πλεγμένο...

Σε ραγόν περί λουλούδι φανή πάνω στη γή...

Κι' οί στίχοι στη σιγή ως άνθια πάρωσαν...

— Αλβέρτι 1922 Βούλης Γλάρας

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Την προσεχή Κυριακήν δίδεται εις τ'ό θέατρον...

Είς την 5ην σελάδα: τ'ό καινούργιο μυθιστόρημα...

Είς την 7ην: ή συνέχεια της «Ορφανής».

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι φιλολογικοί διαγωνισμοί τούς έσοτους προκηρύσσονται...

— Αι, αυτό και θα τούς συνεχίσω με την έλπίδα...

— Φίλος με Μαυρίκιε, του είλε κάποτε πάλι ένα βράδυ...

— Ο Μαυρίκιος συνεκίνηθη με αυτήν την έκφραση...

— Πότε δέν κατόρθωσαν να συνεννοηθώ αυτοί οι άνθρωποι...

— Έπειτα ν'ά καλοσκέπτονται την ύποθεσι και την πλοκή...

— Και άφου τ'ό γράφοντο, να τ'ό διαβάσωμεν δυο τρεις...

— Μα αυτήν την προϋπόθεσι προκηρύχθησιν σήμερα...

— Ο κ. Βοσκοπουλιώτατου αυτό τ'ό γράφει όλα στο ίδιο...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

«Οχι, όλα αυτά ήσαν άστεία. Δεν κατόρθωσαν...

— Η Κα Λεονούρη έν τούτοις δέν τ'ό έννοους όλα αυτά...

— Έπέρασαν άρεται ήμέραι χωρίς ούτε ο ένας ούτε ο άλλος...

— Όταν έπίστρεψε σπτιν τ'ό Μαυρίκιος είλε πάντως...

— Φίλος με Μαυρίκιε, του είλε κάποτε πάλι ένα βράδυ...

— Ο Μαυρίκιος συνεκίνηθη με αυτήν την έκφραση...

— Πότε δέν κατόρθωσαν να συνεννοηθώ αυτοί οι άνθρωποι...

— Έπειτα ν'ά καλοσκέπτονται την ύποθεσι και την πλοκή...

— Και άφου τ'ό γράφοντο, να τ'ό διαβάσωμεν δυο τρεις...

— Μα αυτήν την προϋπόθεσι προκηρύχθησιν σήμερα...

— Ο κ. Βοσκοπουλιώτατου αυτό τ'ό γράφει όλα στο ίδιο...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

ΕΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

«Έως τώρα δέν τής είχε ή ύποθεσι.

— Η Άδωρα αίσθανθηκε την ανάγκη να τ'ό διακόψη άμεσα...

— Ναί, τ'ό βλέπω τ'ό είλε, και πολύ συχνά.

— Δέν πρέπει γι' αυτό ν' άγανακτούμε. Ορείλιμα άγνοήτως...

— Έσταμάτατε. Το προσίμον είλε τελειώσε.

— Πάλι άμάρσια αίσθανθηκε στη γλώσσα του θεσμά.

— Πώς ν' άρωρήσει; Πώς δέν άνεμέτρησε αυτή τη δυσκολία;

— Του έφάνητο σάν να κρατή στα χέρια του κίκαιο κερανό...

— Έβγαλε από τ'ό στήθος του ένα μεγάλο χρωματιστό...

— Ολη τη νύχτα, παιδί μου, δέν έκοιμήθηκα...

— Έξ αίτιος μου; έρωτησε έκείνη με μεγάλην έκπληξη.

— Ναί. Δεν φταί, έσύ... Έσύ, είσαι τ'ό θυμό... Έσύ κι' έγω.

— Τόν έκτύπησε τότε με τ'ό μάτια ολόγοντα και διψασμένα...

— Στο μάτωπό της κίκαιο απότομη πτυχή έδειχσε τ'ό φόβο...

— Και καθώς ο πάτερ 'Ανθιμος διεκόπη πάλιν, μιά σήμερις...

— «Εβαλε τότε όλη του τη δύναμη ο πάτερ 'Ανθιμος και είλε:

— ...Ναί... τ'ό είλε καλά... έσύ κι' έγω είμαθα τ'ό θυμάτα...

— ...Ναί... έσύ κι' έγω είμαθα τ'ό θυμάτα... έσύ κι' έγω.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

«Οχι, όλα αυτά ήσαν άστεία. Δεν κατόρθωσαν...

— Η Κα Λεονούρη έν τούτοις δέν τ'ό έννοους όλα αυτά...

— Έπέρασαν άρεται ήμέραι χωρίς ούτε ο ένας ούτε ο άλλος...

— Όταν έπίστρεψε σπτιν τ'ό Μαυρίκιος είλε πάντως...

— Φίλος με Μαυρίκιε, του είλε κάποτε πάλι ένα βράδυ...

— Ο Μαυρίκιος συνεκίνηθη με αυτήν την έκφραση...

— Πότε δέν κατόρθωσαν να συνεννοηθώ αυτοί οι άνθρωποι...

— Έπειτα ν'ά καλοσκέπτονται την ύποθεσι και την πλοκή...

— Και άφου τ'ό γράφοντο, να τ'ό διαβάσωμεν δυο τρεις...

— Μα αυτήν την προϋπόθεσι προκηρύχθησιν σήμερα...

— Ο κ. Βοσκοπουλιώτατου αυτό τ'ό γράφει όλα στο ίδιο...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

— Άλλά ήτοι μοι είλε μ'έπειτα τ'ό Μαυρίκιος...

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

Περδίκω μ' πλι μ' Πρώτ' βουλά μ', τόσα χρόνια τώρα στ' Αθήνα, είδα καρναβάλια έτο κρύγια κι καταφυγμένο, ούρη κορδερίνα μ'.

Όσων πάει κι χολάει ού κόσμος, άστα να πάν κατ' άνέμ'! Νιά βουλά ης'οι να γλεντήσ' ού κόσμος. Τώρα κάθε κέρσι κι καλλίτερα, όσους του λίει κι ού Γκαζαμιάς.

Πού άλλες χρονιές π' βούζιζαν, τέτοιες μέρες, ούλ' οι όδρόμ' τς 'Αθήνας άπ' τή γλέντια, κι τή τραγουδά κι τή άούα κι τή ράστα τς πρόγας. Ρουβόλαγες στα Χανταία κι βούλουνες τ' ατίνα σ' άπ' τού πατρ'ντι κι τού κακό π' γένονταν. Ού πάσα άντρας κι ή πάσα γυναίκα έβριαν άκένα ντόμιον, κιάνονταν άλαμπρατότου κι ρουβόλογαν στα παζάρια κι γλένταγαν, κι χουρουπήδαγαν κι ούρλιαζαν κι έβριαναν τών άγλόουρου κι έτο έξοπαγαν οι χριστιανοί για ούλου του χρόνου. Χώρια τί γένονταν στις συνοικίες άπ' έβριαναν τή εόκαλα κι ή γκαμήλα κι τού γαϊτανάμι! Αμ' τού πουμιτάτου τς τελειφταίς Κεργιαμής; Έβριανες στν ούδης Σταδίγιου κι έτα χώραγ να σκορφή άπ' τών τόπου ε' ένας τούνπουλ όκόομου.

Τώρα... μουντζουφασκιλοκουκούλουστα... Βγαίγς στου όδρόμου μ' γλιέπς τς διοβάτες εάν κι να παλινου οι κηδέια. Κι τς λυκάται ή καρδούλα σ'.

Ίκειός π' προτόρχεται ατίνας τς μέρες στν 'Αθήνα, νομίζ' πώς γίνκε κιάλας ή άλλα ή τ' μερολόγιου κι πώς έφτακι ή άγια κι μιγάλ' σαρκουστή.

Κι γιατι μαθές ατίνο; Καμκόσ' λέν πώς τών άλάλιος ή άκρίβεια κι ή φτώχεια τών πουομάκι κι για δαούτου δέν έχει μέφ' για γλιέντ'. Μακρυά ποδεις νυχτουμέν! πές τς.

Ίγώ σ' λίου πώς γλιεντάει ού κόσμος στν 'Αθήνα, έχει όρεξ' κι ποράδες για γλιέντ' άλλαξαν όμους τή γεύστα τ'.

Δέν τ' όρεξ' κλιέου του ύκαίθριον γλιέντ' τ' όδρόμ'. Τώρα τού γλιέντ' του λίει διγια-εκέδασ' κι θέλ' να γλιεντάη εις κλειοτόν χώρου ούγουοκασιτί. Μας πήρε ζβάρνα ού πολιτισμούς, ούρη παυουπερδίκω μ'!

Μαίγς μέσα στα κέντρα κι δέ βόικς σκαμνι να κήρς. Χαλάει ού κόσμος άπ' τού κουφεντιν κι τερπιντιν κι τή λελούδια π' κετάνι, κι τς άργουλαβίγες π' φιαίνγε. Ούλ' ατίνα όμους τού μουγά, ένεκα ού πουλιτι-εμής, γλιέπς! Μαίγς σ' ένα θείατρου κι γλιέπς ν' άγιά π' σκάγς κού κι κούου, σάν ούβιδες εν ώρη μάχης. Κι' άπ' τί τών άλλοίμουον τραβάν ίκειός οι μαφουηθουοιές άστα κι μήν τα ρουτ'ς ντικ ούλέτεια! Μόλις πουτήσ' να ξεμυτίσ' μίγια στου κάλκου σένι-κου, έρχουνται βρουγυδέν κατ' άκάνε τς τ' πηγά, κι τς φιαίνγε τν κλάτ' αυουλάτμουου, τς φουκαριάρας! Κι να πής πώς έχνε φτά; Ένα τριόρ' κι ένα τάλαρου τώνα. Κ' όμους τή κίταν σά στραγάλια. Πάντουτες όμους ύπό χερύθια, ένεκα ού πουλιτισμός ειπαμαν!

Τραβός ύστερα σ' έναν χουοδ κι γλιέπς ίκει να γένεται τού Κουτρούλη ού γάμου! Γυαίγς μισέζαρκας κι έντρας μι βιλάδες κι τή σκετινα μκακαλιεράκια άπου κίσου φέρνε σά λυοσαομέν' γερβουλιά ός τν αύγη κι ξερου-τρίβουνται κι ίδρουοκαπνι κι ξελιγώνουγαι. Τού τερπνόν μιτά τού ούραλίμου, κατ' πώς τού λίει κι ού 'Αίγυπταίς, σά να λίει κι γλιέντ' κι ζαχαρούμα! Κι δώ όμους άθονεύ-βους ένεκα ού πουλιτισμός, ίνουοίται!

Κι' άν πής για τή μιγάλα κέντρα, τού Κα-πριτς κι τού Βαρτιτς κι τού Σουετς κι διά-ουλους τών πατρ'ιτς ίκει είνι κι' άν είνι π' κίτάν τή χιλιάρα σά μαρουλόφλα.

Όρεξ' κι ού τού λπών, ούρη μαυρε Μήτρου, να θγιασκεδάγς μι τού μεθ' κι μουνάκριβου κουοκετάρμου πώς στν τάση σ'!

Βρίσκς μίγια παμαδούλα στου όδρόμου, τ' τ' διαπλαρώνε κι τς λίες:

— Άπόκρηες κερύμα, ούρη τσουά μ', δέν κέμ να γλιεντήομε κι μείς πθανά;

— Ποθ' είν' ή κρώτη τς κβέντα.

— Έ, ει κινιά ταβέρνα...

— Πηού... κσκασά ταβέρνα; σ' λίει ατί-νι ή τσακροδών άλληουγαλλιστί. Ίγώ για να διασκεδάσκ' θέλω Κηφισά κι άτ' κι

στου χόρ' κατ'.

— Κι' γώ να σ' βγάλου τού μάτ'!

Τς είνι κι νιά κλειτά κι τ' στίλγς άκού κεί πορθε. Τί τού όφελους όμους; Ίσθ δέ γλιεν-τάς νιά βουλά. Δέ στα λίου γώ πώς μές έφα-γι ού νεουοιουσιμής κι ή Ούγρώπ', ούρη Περδικούλα μ;

Γιά ατίνα κι ατίνα είνι π' τών κίννε τών άνθρουοου κι σκελεγίεζεται! Ατίνα κι ατίνα είνι π' μ' έκαμαν κι μένα σήμια— μή χειρότερα, να λίέσι!—να διακρξου ένα ποιήμα άπειρομένου στις φετινές άπόκρηες, τθόκιε άρκατου:

Στους όδρόμους τής 'Αθήνας
 Ιφάτου μιτά τς κείνας,
 Ισημοσις κι νένρα
 κι κρύγιου καοικει
 κι' άντίς για μασκαρατές
 κίρλιουκι διαβάτες
 μ' άνταριχίλς στις κλάτες
 κίργενς βιασικοί.

Ού πάσα ένας κλιέου,
 μιλάγγουλου κι κλιαου,
 γλιεντάει μι τ' γμόμένα του
 ίλληουγαλλιστί,
 χουρούουτας τού είρμυ
 κι' άλλοίμουον και οίμοι
 σ' ίκειός π' άπ' στα κόδια
 κάλους νεοκλουτιστί!

Μιθ' ο στού ολιτ' κεί
 κι' μετ' ατίης κίργαίς
 άπόκρηες de chambre
 ύπνου κι' άμόν άμόν!

Κι' έτοι σάν Ούγουοκασι
 γλιεντάμ' οι 'Αθηναίοι,
 ούρη Περδίκω μ', ήγουν
 βάλιε μας origan!

Ταύτα κι μένου γροδ'ν' ψημένου
 Μήτρους Κουρνόγαλως

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΤΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΗΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Αί καρναβαλώδες ήμέραι
 μεθάρριον ταλεπών,
 και ή μέγαν και μακρόα
 τσαρακοοτέα
 κλησιθίως εισορμών
 θέλω έκδράμει
 Καλατδριόθεν
 και άκτοκινητιδόν
 Δεκτέραν τήν καθαρεύουσαν
 μετ' μιάς γυμνισίδος
 σοροδοκίσθου
 και σφεδρως με έρωτεύουσαν,
 τού όποιον
 κρός κίρηιν τών κουλουμίων.
 Φάγαντες δέ και κίαντες
 θανασιμώς

ήγουν σκροδοκορεκμύδουοκαί έλαίαστηστειμής
 κρός δέ και έλίγον τινάν ταρμείαν
 —και γάρ οι έμβανέλαι τόν κολουοιν
 όγθεμνηοτα δρακμάδες τήν έκείαν—
 μεθ' ο θέλομεν τρυφεροσιδώς άγκαλιασθήναι
 και άβλυκρως άλλήλοισ άσπασθήναι
 και ύπό τούς πεσίνους έξασλοθήναι,
 τού όποιον έκί τών χορταρικίων,
 και μαζεύουδες προφρόνως λιανόν
 θωοκείων δέ τήν ειρημένην (κοινώς λεγόμενην)
 έπιστηθίως και ύποβουχιεμάν,
 θέλομεν διέλθει έκτρυχίς
 όλίγας τινες ώρας γλυκείς.

Μεθ' ο άφ αναχαζόμενοι 'Αθήναξ
 άρχεται ηγεθία και προσεννη
 και καλή ψυχή, τού όποιον
 ού τραλλά! Άπόκρηων χαίρετε και άνδιον.

Ο Λυκαθάγγλος

ΤΟ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ,,

— Έδώ κίρσοι γλιέπτεν τής έφεταινι άπό- κρηες, τού όποιον άπόκρηες γλιέπς και ηστί- σιμες προσεκιμωέμεν.

— Έδώ, κίρσοι, γλιέπτεν τή πώς οι άτυχείς 'Αθηναίοι καλοδύνται να άποκρξουν άνεκ κρέας καθότι κού να τού βροδνε άφού πής τριαντα- έξη θραμής τ' άρνι και τριάντα ο χείρας;

— Έδώ, κέρτες και κίρσοι, γλιέπτεν πώς μέ- νο άπό γυναικίως κρέας ή ύκάρχον έλλειψι,
 τού όποιον γτόπιες και προσφυγίνες κερύγιαν
 πολλές, και χύμηξαν να κνίξουνε τούς άντρας
 μαζι με τή πορτοφάλια τους.

— Έδώ, κίρσοι, γλιέπτεν και ήκείστεν τήν
 κερών κερά, τού όποιον ύκαγαίει με έστακί-
 νητον στέν πατσά νυχτιές και τραγουδάει άλ-
 βαγιστί γυναικίως γυναικίως κού κέτς στο Σαν-
 τράλ και κίρνετε τσορέτε για τούς κάλους

και νομίζε πώς τραγουδάει τή Τσάρντες, τον-
 θόκιε ποσός ή πικρηκίεσα τής Τσάρντας
 είνε κέρη μία κρεοινή δουλάρα, και τώρα θα-
 τρίνα καλλιγάνις, τού όποιον φτάνει νάν τής
 τίξη; αουκοινητάδα και τήνκαίργες δουοβάις.

— Έδώ, κίρσοι, γλιέπτεν τόν έπιλεγέμενο φέ-
 ρο; έκί τών στομαχίων, τού όποιον μεταβαί-
 νοντος στέ ρεστωριατόριον να πονιάσες κλε-
 ρώνες για μιά κκουκιά κού τρώς έντεκα δρα-
 μής ή μερίδο, και γκουβέρ και μπουομπουέρ,
 και έξόν άπό όλα αυτά δάκα τή έκαστ' περιμ-
 κλιόν, φόρε τού Δεμοσίου, για να μάθης άλλη
 βολά να μήν έχης τού κακό συνηθειο να τρώς.

— Έδώ κίρσοι και κίρσοι, γλιέπτεν τού κ-
 ρών άηθ, τού όποιον κατ' πώς πάει τού πράμμα,
 άπό μεθαύριο θα κλερώνετε φόρο κού τόν
 άνακνέετε, καθότι δέ μένει τίποτα άλλο για
 φορολογία και όρεβόριον.

Ο ΠΑΥΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΑΙ

Άς έχης χάρι στής 'Απόκρηες, ορ Μανιό
 κμαμπέσσα κι' ουτιδανή,
 κού βόικσσαι άκόμα εν
 τή ζωής και με τού κεφάλι
 στους όμους!

Τέχα σκωπό νάρθη να
 σέ ξεπαστρένω μόλις βγῆ
 τού τριώδιο. Αδτά όμως
 κού είδα νά κλάτα μου
 τούτες τής μέρες μ' έκα-
 μαν να σκεπτό καλλίτερα
 και να δώκο τέκο στήν
 όργη. Όχι πώς φοβήθηκα!
 Δίχως νάν τή παινεφτώ,
 με ξέρεις έμ' πώς κπλα-
 τάζω άτσουλα και κλαβα,
 όντας κινώσω λίγο. Νο-
 μίζω;

Έκατσα όμως και είκα
 κατ' έαυτού μου:

«Κουτός σάν τή σάσκευ-
 λα είσαι, μα τού ναί, ορ
 Βλάμη! Τού σήμερον ήμέρα κούός κάθεται να
 χαλάη τή ζαχαρένια του για μιά κούρβα;
 Ήκειδής πής μ' άλλαγα δηλαδή να γλεντήση
 μιά βραδιά; Τράβα κού ού μ' άλλες να γλεν-
 τήσης δέκα βραδυές, νάρθετε κάτοι και γόστα
 και ύπερψουτε! Όρεξ' νάχης κι' άπό γυ-
 ναικαι σήμερος στήν 'Αθήνα άλλο τίποτις! Δέν
 καρατάρως πώς φουομανεί ο ποδογερως στο
 όδρομο;...»

Και κράγματις άπό χαροδους ατή τήν έκο-
 χή, με τού τσουβάι τής ψωνίξες έμα είσαι
 λεβέντης. όπως ο ύποφαινόμενος, και νοιά-
 θεις νάν τής έγγήσης φίνα κι' όρεξ'ια.

— Η σημερινή γεννά είστε ευτυχιόμενοι
 άνθρωποι, για να ξέρης! κούλεγα χτ' βράδυ
 στο κουοίτε ο γερο-Παντέλος.

— Για κούά δουλειά, κμάρμα; τού λέω.

— Γιατι τού γνηκισίό ζήτημα εν' εν τάξει.
 Μιά δεκέρα τρεις πήγαν οι γυναίκα σήμερα
 κι' όκου να πές, στο ώραιό φύλο θα κέσης.
 Στα νειάτα μου, έντες ήμανε κι' έγω καλλι-
 κέρη, θυμάμαι κού για να κέρης μιά γυναίκα,
 έστο και λαϊκιά, άπ' τού κερφ άμάνι, έκρεπε
 να κίνης τρείς φόνους κι' έντεκα τραγματι-
 σμούς. Και για να βγῆς με μιά γυναίκα έξο,
 έκρεπε νάχης κι' ένα κολυβέλο στήν κλάτη,
 για να μή στήν κέρη ο κλησίε σου. Ψάμματα;

— Άλήθεια, κηρ Παντέλο.

— Τώρα... σέ κερικαλιάνε και δάν τής θέλεις!
 Στο όδρομο κός κι' όκου να κλειοης κμάτι, θα
 βρεθῆ μιά να σ' άκοιουθήση κιστώς κέκει
 κάρμαρη... Άχι βάχι... έρμα γεράματα! Τώρα
 κού γίνηκε ή θάλασσα γιαούρτι, έμεις οι γά-
 ροι κλάσμε τού κουντάλι!... Βαρύτε τού κεδό-
 γερου, κμρξ' κιαιδιά, βαρῆτε όσο είστε νεοί
 και για λογαριασμό έμάς τής κερικαλιάνης
 γενεάς, κού δάν τή χορτάσαμε ατίε κερφά-
 λαιο... Άλλο δέ μου κερικαλιάνεσαι τώρα κέρη
 να γλιέκο μερικούς κού πάγς και εκλαβόνου-
 νε τή νειάτα τους με μιά γυναίκα, τή στυγής
 κού θα κερουοίσατε νάχουν κάθε μέρα κι'
 άλλη! Τά κερικαλιάνε έμωρεφα;

— Βαγγύλιο κηγίσοι, ορ κροφητάναχτα!
 Κι' ατά λόγια με κάγανε να σκεπτό και
 κερι δέσνα, ορ φρακασσάνα. Άμ τί νόμιες;
 πώς δέν ύπάρχει άλλη γυναίκα στόν κώκο;
 Φάκει να θέλης κενάχα, και τ' άλλάζω κι'
 έγω τού φύλλο κι' και φί. Πές σου με τή κερ-
 γιαντιόρ, κού κι' έγω μ' άλλες γυναίκες και
 να ίδεθες κούός θα βγῆ κημιομμένος στο τάλες;
 Έλόγου σου κού θα κερικαλιάνε λαϊκιά, για
 έγω κού θ' άκελάσω τσορλού τσορλού κερ-
 φετοθ ρες; Πές;

Ο ΒΛΑΜΗ